

Fleiri munnu minnst Tómas Jákup Thomsen, sum einaferð málaði listaverk á sín gamla bil

í einum loppumarknaði, sum er í tveimum teimum niðaru hæddunum, verða sett upp so, sum tey hava hug. Á hendan hátt ber tað til at skapa sær eitt umhøvri, sum kann fyrri tey kennast eitt sindur heimligt.

Tómas Jákup hevur eisini gjørt so. Hann hevur sína kærú súkklu standandi har, og so hevur hann eisini nakrar góðar stólar og ymiskt annað dragsl, sum kann gera rúmið eitt sindur hugnaligt.

Og hugnaligt er tað at sita hjá friðarliga gøtumanninum við einum kaffikoppni í aðrari hondini og einari banan í hinari.

Longsul skapar list

Soleiðis sita við báðir, meðan vit práta um veður og vind og um longsul heim.

Mær leingist illa heim, men eg dugi eisini at siggja, at um eg var heima, so hevði eg als ikki havt hesar møguleikarnar. Og tað er eisini so, at tað er tá tú ert burtur, at tú sært tað góða í øllum heima. Á hendan hátt skapast ein kensla, sum á ein hátt er at siggja í myndunum hjá mær. Eg haldi sjálvur, at tað er tungsinnid, sum eg royni at fáa fram, sigur Tómas Jákup, meðan hann gongur yvir at nýggjastu myndini, sum hann hevur sitið og arbeitt við.

Myndin er svørt og hvít. Soleiðis arbeiddur hann ikki ov nógvur litur, men tað er heldur tann trýdimensjónella myndin, sum hann fær fram við at gera á hendan hátt. Ofta er tað eitt slag av

rundum aldum, sum ganga frá einum stað inn í eina miðju, sum eyðkenna myndirnar, men tað er ikki altíð so.

Nýggjasta myndin er heilt øðrvísi. At hyggja eftir myndini er sum at hyggja eftir einum filmi í wide screen formati. Tómas Jákup hevur eisini mála tann svarta kantin, sum altíð er at siggja í wide screen filmum.

Myndaframsýning í biografi

Eg havi havt ein tanka um at fara at gera eina myndarøð á hendan hátt og sýna hana fram í einum biografi. Men hetta er bert ein tanki. Eg eri ikki komin longri enn tað. Eg haldi bara, at tað hevði verið so stuttligt at havt eina myndaframsýning í einum biografi, sigur Tómas Jákup álvarsamur.

Og tað er ikki frítt, at tú nikkar, tá hann sigur hetta, tí ein røð av myndum, sum vóru á hendan hátt, høvdu ivaleyst hóskað sera væl inn í eina heildarmynd inni í einum biografi. Stuttligt hugskot, og hví ikki sýna fram í einum biografi?

Prátið fellur aftur á listina, og um hvussu listin verur til. Hóast hann er friðarligur og ikki tosar so ótrúliga nógv, so hevur Tómas Jákup sínar avgjördu meiningar.

Eg haldi, at samtiðarlitin er sera nógv merkt av, at listafólkini eru forkelað. Tey líða onga neyð, og tey allar flestu hava meira enn

verður dagsins list bert nakað, sum tey hava næstan sum eitt ítriv, sigur hann.

Og her skipar hann til, at tað á álvarsomum framsýningum kunnu sleppa tær mest ótrúligu myndirnar í gjøgnum nálaureyga.

Hann hevur sjálvur eitt tað besta dømið. Til eina sensureraða framsýning í Jyllandi sendi Tómas Jákup seks lok av súltutoysgløsum, sum hann hevði málað eitt pikkalítið sindur uppá. Tað er tey gløsin, sum hava eitt puntut dúkamynstur. Hann kallaði tey seks lokini "Jeg elsker marmelade". Hann slapp við á framsýningina, og ummæld var stuttligt, tí hon sum

ummældi framsýningina skrivaði júst tað, sum hann hevði fiskað eftir. Hon skrivaði, at "De seks påmalde låg var hverken provokerende eller sjove. De var bare kedelige".

Hetta heldur Tómas Jákup vera sera stuttligt, tí hetta var tað, sum hann hevði roynt at víst við teimum. Men, sigur hann flennandi, lokini mugu hava provokerað hana so mikið, at hon í heila tikið tímdi at skriva um tey.

Bert hann og Gud

Hann malar altíð, sigur hann. Men tað er als ikki alt, sum sær dagsins ljós. Í langa tíð hevur Tómas Jákup málað smáar myndir á sama hátt, sum onkur ann-

ar skrivur dagbók. Men hetta eru myndir, sum hann tveitur burt.

Tað er bert eg og Skaparin, sum hava sæð myndirnar, og eingin annar skal siggja tær, sigur hann.

Tá eg spyri hví, sigur hann, at tað veit hann ikki, men hann kennir tað so, at hann má tveita tær burtur, fyrri at kunna brúka nakrar tankar, sum hann hevur havt, meðan hann málaði tær myndirnar, til nýggjar myndir, sum vit onnur sleppa at siggja.

Nýggja listin

At listin alla tíðina broytist, er øll listin hjá Tómas Jákup kanska tað besta dømið um. Hann hevur sum flest øll onnur arbeitt við tekninum sum barn, men hetta

helt fram, tí hugurin til at tegna var sera stórur.

Tað var ikki so nógv øðrvísi við mær móttvegin øðrum. Eg helt bara fram, sigur hann.

Spurdur um, hvat hann fer at arbeiða við í framtíðini, sigur hann, at tað veit hann ikki, men ivaleyst fara tekningarnar hjá honum at broytast, tí at hann eisini broytist sum persónur, sigur hann.

Men eg droymi, sjálvandi sum øll onnur um einaferð at flyta heimaftur og kunna liva av minari list, men tað er bert ein dreymur, endar Tómas Jákup.

Tómas Jákup Thomsen er als ikki bangin fyrri at royna nakað øðrvísi...